

○ **Komt dat zien!**

Open brief aan de politiek

Ilya Tammen

Amsterdam, 14 juni 2011

De toon. Die zint me niets. De toon van de regering. Het denken in wij/zij. Wij zijn de overheid en jullie zijn de kunstenaars die met een open knip naar Den Haag staan. En dan is dit nog een milde vorm van de denigrerende toon. Alsof niet ook de kunstenaars onderdeel zijn van de samenleving, en haar op een geheel eigen wijze vertegenwoordigen, net zoals de politici, die overigens ook door de overheid betaald worden, maar dat maar even terzijde. En alsof de overheidssubsidie nooit een bewuste keuze geweest is, zoals Ariane Schluter laatst aangaf bij een prijsuitreiking, door Churchill te citeren. Churchill wilde tijdens de oorlog geen geld weghalen bij de kunsten om de benodigde munitie e.d. te financieren. Churchill zei; als we gaan bezuinigen op kunst, waar vechten we dan voor?

De kunst, mijne dames en heren politici, die overleeft dit wel, hoe vaak heeft de geschiedenis dat al laten zien. De kunstenaars zelf zullen dit waarschijnlijk ook wel overleven. Misschien kunnen ze hun kunst niet meer

beoefenen, of zullen ze kleiner worden, emigreren of andere vormen vinden. De kunst en in haar kielzog de kunstenaar is creatief, dat kan niemand haar afnemen.

Maar de maatschappij. Overleeft die het? Dat is de vraag. Leven in een maatschappij waar kunst geen waarde heeft? Wat voor maatschappij is dat? Waar naar toe voor schoonheid, troost en inzicht? Waar naar toe voor zingeving? Voor samen zijn? Waar naar toe voor impressies die je wereldbeeld open trekken?

Kunst kan leven en werken in een klimaat van openheid, nieuwsgierigheid, en respect. Interesse in andersdenkenden, andersdoenden, anderssprekenden, andersgekleeden. Interesse kortweg in de mens in al haar verschijningsvormen, van piloot tot prediker, van vuilnisman tot verklikker, van misdadiger tot heilige. De kunst, en dan spreek ik met name over het toneel, de kunst die ik met grote passie en plezier en groot succes 23 jaar heb beoefend, voor de kinderen van dit land, op scholen, in gymzalen en theaters, voor doelgroepen, voor militairen, in verzorgingshuizen en bejaardenhuizen, en af en toe ook in een theaterzaal, deze toneelkunst is bij uitstek geschikt om voelbaar te maken wat het betekent om als mens in de verdrukking te zijn, of dat nu in een oorlog, thuis, of in je eigen hoofd is. De uitwerking van machtsmisbruik, opgelegde denkpatronen, het kapot opvoeden van de kinderziel, en waar dat allemaal toe leidt, tot wat voor mensen dat leidt, hoeveel wonden, hoeveel tranen, hoeveel wraak er wordt uitgeleefd door deze pijnlijke wonden in de ziel. DAT zichtbaar maken

dames en heren politici, DAT voelbaar maken, middels de oeroude theaterwetten, DAAR heb ik me de afgelopen 23 jaar mee bezig gehouden. Door mijn lijf, mijn stem, mijn inzet, mijn concentratie, gedreven door de wil zin te geven aan dit bestaan, niet alleen voor mezelf, maar ook voor het publiek, in mijn geval publiek dat nog aan het begin staat van haar leven, van haar leven als mens, als staatsburger. Een jong publiek dat soms voor het eerst het gevoel had dat ze begrepen werd in haar vragen, haar existentiële vragen en pijn. Nagesprekken gevoerd met zoveel kinderen, met zoveel leerkrachten, met zoveel militairen. Pijn boven tafel zien komen, zodat ernaar gekeken kan worden. Een kans om tot inzicht en innerlijke groei te komen. Mijn hele hebben en houwen ingezet om de maatschappij daarmee te dienen.

Vanzelfsprekend. Daar hoeft ik niet prat op te gaan. Maar deze vanzelfsprekendheid is blijkbaar niet gezien en niet op haar waarde geschat. Daarom schrijf ik u daar nu over. Tegen beter weten in. Want de toon. De toon die momenteel gevoerd wordt. Die zint me niet. Die toon is de angel. Hoe kan ik tegen iemand op die mij zegt; 'Ik vindt jou waardeloos, bewijs jij maar eens dat je van waarde bent.'

Daar zijn al heel wat aangrijpende toneelteksten over geschreven.

Misschien moet ik mijn variant daarop binnenkort maar eens op papier zetten.

U hoort nog van me. Ilja Tammen.
Vergeet mijn naam niet. Ilja Tammen.

Ik zal het U voorspelen. In een toneelstuk. Gratis.
Ik hoef geen geld. Ik wil uw ziel spreken.
De rest interesseert me niet.

Ilja Tammen is actrice, theatermaker, schrijver en traumatherapeute (i.o)